

Rapport

Datum: 28 december 2007
Rapportnummer: 2007/329

Klacht

Verzoeker klaagt erover dat de minister van Justitie zijn verzoek om tenuitvoerlegging in Nederland van de door de Belgische rechter aan hem opgelegde gevangenisstraf heeft afgewezen, dan wel niet in behandeling heeft genomen.

Beoordeling

Algemeen

1. Een Belgische rechter heeft verzoeker (van Nederlandse nationaliteit) op 26 oktober 2000 veroordeeld tot een interneringsmaatregel (zie Achtergrond, onder 1.) wegens doodslag.

2. Op 16 augustus 2001 ontving de Nederlandse staat een eerste verzoek van de Belgische autoriteiten om op grond van het Verdrag inzake de overbrenging van gevonniste personen van 21 maart 1983 (VOGP; zie Achtergrond, onder 2.1.) de detentie van verzoeker over te nemen. De (Nederlandse) minister van Justitie besliste op 21 september 2001 negatief op dit verzoek, op grond van het feit dat verzoeker - ondanks diens Nederlandse nationaliteit - onvoldoende aanknopingspunten had met de Nederlandse samenleving. Ook een verzoek om heroverweging van de zijde van verzoeker leidde tot een afwijzing, in verband met onbevoegdheid van de Nederlandse omzettingsrechter om in dit geval een gevangenisstraf in combinatie met TBS op te leggen.

3. Gedurende de internering werd verzoeker voorwaardelijk in vrijheid gesteld met het oog op het ondergaan van een therapie. Hij bood zich daartoe aan bij een psychiatrische kliniek.

De behandeling werd vervolgens voortgezet in een algemeen ziekenhuis in Gent (België). Verzoeker ontvluchtte die instelling op 5 april 2003.

4. Bij brief van 14 april 2004 deden de Belgische autoriteiten op grond van artikel 68 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst van 19 juni 1990 (SUO; zie Achtergrond, onder 3.) aan Nederland het verzoek om overname van de tenuitvoerlegging van de aan verzoeker opgelegde interneringsmaatregel, vanwege zijn ontvluchting naar Nederland.

5. Op 27 juni 2005 werd verzoeker aangehouden door de regiopolitie Limburg-Zuid op grond van artikel 8 van de Wet Overdracht Tenuitvoerlegging Strafvonnissen (WOTS; zie Achtergrond, onder 2.2.).

6. In een zitting van 12 augustus 2005 schorste de Nederlandse rechtbank verzoekers bewaring en stelde hem in vrijheid.

7. Verzoeker ging vervolgens naar België, waar nog een interneringsmaatregel openstond. Verzoeker werd in België aangehouden en weer geïnterneerd. Als gevolg hiervan verviel de grond van het verzoek om overname van de interneringsmaatregel, gebaseerd op verzoekers aanwezigheid in Nederland. De officier van justitie trok op 20 maart 2006 de vordering tot verlenging van verlof voor de tenuitvoerlegging van de interneringsmaatregel in. Hiermee werd ook de tweede procedure afgesloten.

8. In een brief van 16 juni 2006 deden de Belgische autoriteiten aan de Nederlandse staat een hernieuwd verzoek om overbrenging van verzoeker op grond van het VOGP.

9. Dit verzoek raakte kwijt op de behandelend afdeling van het Ministerie van Justitie.

10. Op 29 augustus 2006 deelde de minister van Justitie verzoeker (ten onrechte) mee dat er op dat moment geen verzoek van de Belgische autoriteiten voorlag. Voorts stond in deze brief vermeld dat een toekomstig verzoek om overbrenging hoogstwaarschijnlijk zou worden afgewezen wegens gebrek aan binding van verzoeker met Nederland.

11. In een brief van 30 augustus 2006 zonden de Belgische autoriteiten het verzoek om overbrenging nogmaals toe.

12. De officier van justitie te Maastricht adviseerde de minister van Justitie op 23 april 2007 positief omtrent overbrenging.

13. In een brief van 25 april 2007 berichtte de minister van Justitie de Belgische autoriteiten het volgende:

"Opgemerkt wordt dat in het kader van omzetting van de Belgische internering naar Nederlands recht de psychische gesteldheid van (...; verzoeker, N.o.) na aankomst in Nederland zal moeten worden beoordeeld. Afhankelijk van de uitkomst van dit onderzoek, is het mogelijk dat naar het oordeel van de Nederlandse rechter geen sprake (meer) is van enige ontoerekeningsvatbaarheid en (...; verzoeker, N.o.) veroordeeld wordt tot een gevangenisstraf of op vrije voeten zal worden gesteld.

Graag verneem ik of u onder deze voorwaarden kunt instemmen met de overbrenging van (...; verzoeker, N.o.). In dat geval zal ik de officier van Justitie te Maastricht, (...), verzoeken om de feitelijke overbrenging in gang te zetten."

14. De minister van Justitie zond verzoeker op 8 mei 2007 een tussenbericht aangaande de stand van zaken in de behandeling van het verzoek. Dit deed de minister ook op 23 mei 2007.

15. Op 31 mei 2007 lieten de Belgische autoriteiten, daarnaar op 30 mei 2007 gevraagd door Nederland, weten dat het verzoek nog in behandeling was, en dat advies was gevraagd aan het (Belgische) Openbaar Ministerie.

16. Op 21 juni 2007 informeerde de minister verzoeker over de stand van zaken.
17. De minister van Justitie rappelleerde de Belgische overheid op 17 augustus 2007.
18. Op 22 augustus 2007 berichtten de Belgische autoriteiten de Nederlandse minister van Justitie dat zij niet instemden met het verzoek om overbrenging naar Nederland. De reden hiervoor was dat de Nederlandse autoriteiten de Belgische overheid geen garanties konden bieden voor de 'noodzakelijke strikte opvolging' van betrokkene.
19. De minister van Justitie stelde verzoeker op 5 september 2007 op de hoogte van deze beslissing van de Belgische autoriteiten. De minister deelde verzoeker mee dat hij op grond hiervan zijn verzoek om overbrenging diende te weigeren, omdat overbrenging immers alleen mogelijk is als beide landen instemmen.

I. Bevindingen

1. Verzoeker klaagt erover dat de minister van Justitie het verzoek van juni 2006 om tenuitvoerlegging in Nederland van de door de Belgische rechter aan hem opgelegde gevangenisstraf heeft afgewezen, dan wel niet in behandeling heeft genomen.
 - 2.1. In reactie op de klacht van verzoeker liet de minister van Justitie de Nationale ombudsman weten dat het verzoek van 16 juni 2006 van de Belgische autoriteiten tot zijn spijt was zoekgeraakt op de behandelende afdeling van het ministerie.

Daardoor was verzoeker in de brief van 29 augustus 2006 ten onrechte meegedeeld dat er op dat moment geen verzoek voorlag van de Belgische autoriteiten. Voorts had de minister in deze brief ten onrechte meegedeeld dat een toekomstig verzoek om overbrenging hoogstwaarschijnlijk zou worden afgewezen wegens gebrek aan binding van verzoeker met Nederland.
 - 2.2. De minister betreurde de naar zijn mening onredelijk lange tijd die de behandeling van het laatste verzoek had gekost. Ook betreurde de minister dat in de brief van 29 augustus 2006 onjuiste informatie aan verzoeker was verstrekt. De minister achtte de klacht in zoverre gegrond. Hij bood verzoeker voor deze gang van zaken zijn verontschuldiging aan.
3. Verzoeker tekende in reactie op het standpunt van de minister aan dat door de negatieve berichtgeving van het ministerie er een enige kans verloren was gegaan om verzoeker te laten overbrengen naar Nederland. De minister had immers in zijn antwoord aan de Nationale ombudsman erkend dat verzoeker met de brief van 29 augustus 2006 onjuist was geïnformeerd, terwijl de Belgische overheid op dat moment bereid was om verzoeker over te brengen. De minister had daarmee volgens verzoeker een essentiële en grove fout begaan. Volgens verzoeker was er reeds op 26 oktober 2006 een verzoek om overbrenging hangende, en was deze procedure zonder reden verplaatst naar 4 januari

2007, en opnieuw uitgesteld naar 22 maart 2007. Volgens verzoeker was de Belgische overheid op dat moment bereid om hem over te brengen, terwijl de minister van Justitie en het parket Maastricht de overbrenging steeds opnieuw weigerden.

4. De minister van Justitie liet in zijn reactie hierop op 11 juli 2007 weten dat werd onderkend en betreurd dat verzoeker met de brief van 29 augustus 2006 onjuist was geïnformeerd.

De minister weersprak verzoekers stelling dat hij zijn enige kans op overbrenging naar Nederland door toedoen van de minister zou hebben verloren. De officier van justitie te Maastricht had een positief advies gegeven omtrent overbrenging, en op 25 april 2007 was de Nederlandse instemming aan België bericht. Op verzoek van Nederlandse zijde hadden de Belgische autoriteiten op 31 mei 2007 bericht dat het verzoek nog in behandeling was.

De minister bestreed dat er sprake was van uitstel of verplaatsing van de procedure, of van een weigering van Nederlandse zijde met betrekking tot het voornoemde verzoek om overbrenging. Voorts was op het moment van deze reactie, 11 juli 2007, de gestelde (definitieve) instemming van Belgische zijde niet aan de orde. Immers, een reactie van Belgische zijde naar aanleiding van een verzoek daartoe werd op dat moment nog afgewacht.

II. Beoordeling

5. De overdracht van de tenuitvoerlegging van door buitenlandse rechters aan Nederlanders opgelegde straffen is geregeld in de Wet Overdracht Tenuitvoerlegging Strafvonnissen (WOTS), welke wet tot stand is gekomen ter uitvoering van het Verdrag inzake de overbrenging van gevonnenen personen (VOGP). In de WOTS en het VOGP staan de bepalingen die in deze zaak van belang zijn. Er bestaat geen verplichting tot overbrenging of overname voor de betreffende lidstaten. De WOTS en het VOGP voorzien in (beleids)vrijheid voor de lidstaten in de uitvoering daarvan. Het staat een lidstaat vrij om per geval te beslissen of met een concreet verzoek van een andere lidstaat kan worden ingestemd.

6. Verzoeker klaagt erover dat de minister van Justitie het verzoek van juni 2006 om tenuitvoerlegging in Nederland van de door de Belgische rechter aan hem opgelegde gevangenisstraf heeft afgewezen, dan wel niet in behandeling heeft genomen.

7. In het onderzoek van de Nationale ombudsman is gebleken dat de minister van Justitie het verzoek van 16 juni 2006 van de Belgische staat om verzoekers internering over te nemen, na (hernieuwde) toezending van dit verzoek op 30 augustus 2006, in behandeling heeft genomen, en positief op het verzoek heeft gereageerd.

In zoverre mist verzoekers klacht dan ook feitelijke grondslag.

8. In het onderzoek van de Nationale ombudsman is echter ook naar voren gekomen, dat het verzoek van 16 juni 2006 van de Belgische autoriteiten op de behandelend afdeling van het Ministerie van Justitie is zoekgeraakt.

9. Daarmee is gehandeld in strijd met het vereiste van adequate organisatorische voorzieningen, dat onder meer inhoudt dat een bestuursorgaan dient zorg te dragen voor een deugdelijke organisatie van ingekomen post.

In zoverre is de onderzochte gedraging niet behoorlijk.

10. Voorts is gebleken dat - mede als gevolg van het zoekraken van het verzoek van 16 juni 2006 - de eerste beantwoordingstermijn van het verzoek van de Belgische autoriteiten ruim tien maanden (juni 2006 - april 2007) heeft bestreken.

In eerdere rapporten van de Nationale ombudsman (zie Achtergrond, onder 2.3.) is - ook door de minister van Justitie zelf - gesteld, dat voor de eerste fase een periode van maximaal acht weken voor beantwoording redelijk is.

In dit geval is deze termijn heel ruim overschreden. De minister van Justitie heeft dit overigens zelf onderkend, en heeft hiervoor ook zijn excuus aangeboden aan verzoeker.

In dit opzicht is gehandeld in strijd met het vereiste van voortvarendheid, dat inhoudt dat bestuursorganen slagvaardig en met voldoende snelheid optreden. Ook in dit opzicht is de onderzochte gedraging niet behoorlijk.

11. In het onderzoek van de Nationale ombudsman is bovendien gebleken dat de minister van Justitie verzoeker in de brief van 29 augustus 2006 onjuist heeft geïnformeerd. Ook dit is niet juist. Hiermee is gehandeld in strijd met het vereiste van actieve en adequate informatieverstrekking dat inhoudt dat bestuursorganen burgers met het oog op de behartiging van hun belangen actief en desgevraagd van adequate informatie voorzien. Ook op dit punt is de onderzochte gedraging niet behoorlijk.

12. Overigens merkt de Nationale ombudsman nog op dat verzoeker niet kan worden gevolgd in zijn stelling dat hij zijn enige kans op overbrenging naar Nederland door toedoen van de minister van Justitie zou hebben verloren. De minister van Justitie is gehouden om ten behoeve van een mogelijke overbrenging informatie te verstrekken. Ook in deze zaak is dat gedaan, en heeft de minister aan de Belgische autoriteiten meegedeeld dat in het kader van omzetting van de Belgische internering naar Nederlands recht de psychische gesteldheid van verzoeker na aankomst in Nederland zou moeten worden beoordeeld, en dat het, afhankelijk van de uitkomst van dit onderzoek, mogelijk zou zijn dat naar het oordeel van de Nederlandse rechter geen sprake (meer) zou zijn van enige ontoerekeningsvatbaarheid en dat verzoeker zou worden veroordeeld tot een gevangenisstraf of op vrije voeten zou worden gesteld. In reactie daarop berichtten de Belgische autoriteiten de Nederlandse minister van Justitie dat zij niet instemden met het

verzoek om overbrenging naar Nederland, omdat Nederland de Belgische overheid geen garanties kon bieden voor de 'noodzakelijke strikte opvolging' van betrokkene.

Hoe spijtig dit ook moge zijn voor verzoeker, deze beslissing valt de minister van Justitie niet aan te rekenen.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van minister van Justitie, is

niet gegrond wat betreft:

het niet in behandeling nemen, dan wel afwijzen, van het verzoek van 16 juni 2006 van de Belgische staat om verzoekers internering over te nemen;

gegrond wat betreft:

het zoekraken van het verzoek van 16 juni 2006 wegens strijd met het vereiste van adequate organisatorische voorzieningen;

de behandelingsduur van het verzoek van 16 juni 2006, wegens strijd met het vereiste van voortvarendheid;

de onjuiste informatie in de brief van 29 augustus 2006, wegens strijd met het vereiste van actieve en adequate informatieverstrekking.

De Nationale ombudsman heeft met instemming ervan kennis genomen dat de minister van Justitie verzoeker voor de gang van zaken zijn verontschuldiging heeft aangeboden.

Onderzoek

Op 8 februari 2007 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer L. te M., ingediend door de heer mr. A.L.Chr.M. Oomen, advocaat te Den Haag, met een klacht over een gedraging van de minister van Justitie.

Naar deze gedraging werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de minister van Justitie verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

Tijdens het onderzoek kregen de minister van Justitie en verzoeker de gelegenheid op de door ieder van hen verstrekte inlichtingen te reageren.

Tevens werd de minister van Justitie een aantal specifieke vragen gesteld.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen.

Noch de minister van Justitie noch verzoeker gaf binnen de gestelde termijn een reactie.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

Verzoekschrift van 4 februari 2007 met bijlagen, waaronder een overzicht van de verschillende verzoeken tot overbrenging van verzoeker.

Standpunt van de minister van Justitie naar aanleiding van de klacht van 10 mei 2007.

Reactie van verzoeker van 18 juni 2007 op het standpunt van de minister.

Reactie van de minister van Justitie van 11 juli 2007 naar aanleiding van de reactie van verzoeker en naar aanleiding van nadere vragen van de Nationale ombudsman.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond

1. Internering

Internering in België is een juridische maatregel voor wie als persoon met een psychische aandoening of geestesziekte, een misdaad pleegt en hierbij een gevaar vormt voor de maatschappij.

Juridisch gezien is de internering geen uitspraak over schuld, noch een straf. Er is wel een verplichting tot behandeling en verpleging in een psychiatrisch ziekenhuis of een psychiatrische afdeling van een penitentiaire instelling of gevangenis. Deze maatregel is voor onbepaalde duur, maar kan zesmaandelijks herzien worden.

2. In het Verdrag inzake de overbrenging van geïnterneerde personen (VGOP) en de Wet overdracht tenuitvoerlegging strafvonnis (WOTS) staan de wettelijke bepalingen die in deze zaak van belang zijn. Er bestaat geen verplichting tot overbrenging of overname voor de betreffende lidstaten. De WOTS en het VGOP voorzien in (beleids)vrijheid voor de lidstaten in de uitvoering daarvan. Het staat een lidstaat vrij om per geval te beslissen of met een concreet verzoek van een andere lidstaat kan worden ingestemd.

Tegen een afwijzende beslissing voorziet de WOTS niet in een rechtsmiddel.

2.1. Verdrag inzake de overbrenging van gevonnisse personen (het zgn. verdrag van de Raad van Europa; Straatsburg, 21 maart 1983; VOGP), voor zover hier van belang:

"Begripsomschrijvingen

Artikel 1

Voor de toepassing van dit Verdrag wordt verstaan onder:

- a. 'veroordeling': elke straf of maatregel door een rechter opgelegd en met zich medebrengende vrijheidsbeneming gedurende een beperkte of onbeperkte periode wegens een strafbaar feit;
- b. 'vonnis': een rechterlijke beslissing of bevel waarbij een veroordeling wordt uitgesproken;
- c. 'de Staat van veroordeling': de Staat waarin de veroordeling werd uitgesproken tegen de persoon die kan worden of reeds is overgebracht;
- d. 'de Staat van tenuitvoerlegging': de Staat waarnaar de gevonnisse persoon kan worden of reeds is overgebracht, ten einde zijn veroordeling te ondergaan.

Algemene beginselen

Artikel 2

- 1. De Partijen verbinden zich om elkander wederzijds in zo ruim mogelijke mate samenwerking te verlenen met betrekking tot de overbrenging van gevonnisse personen overeenkomstig de bepalingen van dit Verdrag.
- 2. Een op het grondgebied van een Partij gevonnisse persoon kan, overeenkomstig de bepalingen van dit Verdrag, naar het grondgebied van een andere Partij worden overgebracht, ten einde de tegen hem uitgesproken veroordeling te ondergaan. Te dien einde kan hij de Staat van veroordeling of de Staat van tenuitvoerlegging zijn wens te kennen geven om overeenkomstig het onderhavige Verdrag te worden overgebracht.
- 3. De overbrenging kan door de Staat van veroordeling of door de Staat van tenuitvoerlegging worden verzocht.

Voorwaarden voor overbrenging

Artikel 3

- 1. Een gevonnisde persoon kan overeenkomstig de bepalingen van dit Verdrag, slechts onder de navolgende voorwaarden worden overgebracht:

a. indien die persoon een onderdaan is van de Staat van tenuitvoerlegging;

b. indien het vonnis onherroepelijk is;

c. indien de gevonnisde persoon, op het tijdstip van ontvangst van het verzoek, nog ten minste zes maanden van de veroordeling moet ondergaan of indien de duur der veroordeling onbeperkt is;

d. indien door de gevonnisde persoon of, wanneer gelet op zijn leeftijd of lichamelijke of geestelijke toestand, een der beide Staten zulks nodig acht, door de wettelijke vertegenwoordiger van de gevonnisde persoon met de overbrenging wordt ingestemd;

e. indien het handelen of het nalaten op grond waarvan de veroordeling werd uitgesproken een strafbaar feit oplevert naar het recht van de Staat van tenuitvoerlegging of een strafbaar feit zou opleveren indien dit op zijn grondgebied zou zijn gepleegd, en

f. indien de Staat van veroordeling en de Staat van tenuitvoerlegging het eens zijn over de overbrenging.

- 2. In uitzonderingsgevallen kunnen Partijen zich akkoord verklaren met een overbrenging zelfs wanneer de duur van het alsnog door de gevonnisde persoon te ondergaan gedeelte van de veroordeling minder is dan die welke in lid 1 (c), is vermeld.

- 3. Een Staat kan op het ogenblik van ondertekening of op het ogenblik van nederlegging van zijn akte van bekrachtiging, aanvaarding, goedkeuring of toetreding door middel van een aan de Secretaris-Generaal van de Raad van Europa gerichte verklaring, aangeven dat hij voornemens is de toepassing van een der in artikel 9, 1 (a) en (b), voorziene procedures in zijn betrekkingen met andere Partijen uit te sluiten.

- 4. Een Staat kan op elk tijdstip door middel van een aan de Secretaris-Generaal van de Raad van Europa gerichte verklaring de term 'onderdaan' in de zin van dit Verdrag, voor zover het hem betreft, omschrijven.

Verplichting tot het verstrekken van inlichtingen

Artikel 4

- 1. Een gevonnisde persoon op wie dit Verdrag van toepassing is, dient door de Staat van veroordeling van de strekking van dit Verdrag in kennis te worden gesteld.

- 2. Indien de gevonnisde persoon zijn wens tot overbrenging ingevolge dit Verdrag aan de Staat van veroordeling kenbaar heeft gemaakt, dient die Staat de Staat van

tenuitvoerlegging zo spoedig mogelijk daarvan in kennis te stellen, nadat het vonnis onherroepelijk is geworden.

- 3. De kennisgeving dient de navolgende inlichtingen te omvatten:

a. de naam, datum en plaats van geboorte van de gevonnisde persoon;

b. zijn eventueel adres in de Staat van tenuitvoerlegging;

c. een opgave der feiten die aan de veroordeling ten grondslag liggen;

d. de aard, duur en aanvangsdatum van de veroordeling.

- 4. Indien de gevonnisde persoon zijn wens tot overbrenging ingevolge dit Verdrag aan de Staat van tenuitvoerlegging kenbaar heeft gemaakt, doet de Staat van veroordeling desgevraagd die Staat de in lid 3 bedoelde inlichtingen toekomen.

- 5. De gevonnisde persoon dient van elke door de Staat van veroordeling of door de Staat van tenuitvoerlegging ingevolge de vorenstaande leden ondernomen actie schriftelijk in kennis te worden gesteld, alsmede van elke door een der beide Staten op een verzoek tot overbrenging genomen beslissing.

Verzoeken en antwoorden

Artikel 5

- 1. De verzoeken tot overbrenging en de antwoorden daarop geschieden schriftelijk.

- 2. De verzoeken worden door het Ministerie van Justitie van de verzoekende Staat aan het Ministerie van Justitie van de aangezochte Staat gericht. De antwoorden worden langs dezelfde kanalen gegeven.

- 3. Een Partij kan door middel van een aan de Secretaris-Generaal van de Raad van Europa gerichte verklaring aangeven dat zij andere kanalen van berichtgeving zal gebruiken.

- 4. De aangezochte Staat stelt de verzoekende Staat onverwijld in kennis van zijn beslissing of al dan niet met de verzochte overbrenging wordt ingestemd.

Stukken ter ondersteuning

Artikel 6

- 1. De Staat van tenuitvoerlegging verstrekt de Staat van veroordeling op diens verzoek:

a. een document of verklaring dat de gevonnisde persoon een onderdaan is van die Staat;

b. een afschrift van het toepasselijke recht van de Staat van tenuitvoerlegging, waaruit blijkt dat het handelen of het nalaten, op grond waarvan de veroordeling in de Staat van veroordeling werd uitgesproken, naar het recht van de Staat van tenuitvoerlegging een strafbaar feit oplevert of een strafbaar feit zou opleveren indien gepleegd op zijn grondgebied;

c. een verklaring inhoudende de in artikel 9(2) bedoelde opgave.

- 2. Indien een overbrenging wordt verzocht, worden door de Staat van veroordeling de navolgende stukken aan de Staat van tenuitvoerlegging verstrekt, tenzij een der beide Staten reeds heeft aangegeven dat hij niet met de overbrenging zal instemmen:

a. een gewaarmerkt afschrift van het vonnis en de wettelijke bepalingen die daaraan ten grondslag liggen;

b. een opgave betreffende het reeds ondergane gedeelte van een veroordeling, daaronder begrepen inlichtingen omtrent enige voorlopige hechtenis, strafvermindering en elke andere voor de tenuitvoerlegging van de veroordeling ter zake dienende omstandigheid;

c. een verklaring inhoudende de instemming met de overbrenging als bedoeld in artikel 3(1) (*d*); en

d. waar nodig, een medisch of sociaal rapport omtrent de gevonnisse persoon, inlichtingen betreffende zijn behandeling in de Staat van veroordeling en elke aanbeveling ten aanzien van zijn verdere behandeling in de Staat van tenuitvoerlegging.

3. Elk der beide Staten kan verzoeken om in het bezit te worden gesteld van een der in lid 1 of 2 hierboven bedoelde stukken alvorens een verzoek tot overbrenging te doen of een beslissing te nemen of hij al dan niet met de overbrenging zal instemmen.

Instemming en Verificatie

Artikel 7

- 1. De Staat van veroordeling zal zich ervan vergewissen dat de persoon die ingevolge artikel 3(1)(*d*), met de overbrenging moet instemmen, zulks vrijwillig doet en zich volledig bewust is van de daaruit voortvloeiende rechtsgevolgen. De ten aanzien van een zodanige instemming te volgen procedure wordt beheerst door de wet van de Staat van veroordeling.

- 2. De Staat van veroordeling stelt de Staat van tenuitvoerlegging in de gelegenheid om te onderzoeken middels een consul of een andere in overeenstemming met de Staat van tenuitvoerlegging aangewezen functionaris, dat de instemming in overeenstemming met de in lid 1 hierboven bedoelde voorwaarden wordt gegeven.

Gevolgen van de overbrenging voor de Staat van veroordeling

Artikel 8

- 1. Met de daadwerkelijke overname van de gevonnisse persoon door de autoriteiten van de Staat van tenuitvoerlegging wordt de tenuitvoerlegging van de veroordeling in de Staat van veroordeling geschorst.
- 2. De Staat van veroordeling kan de veroordeling niet langer ten uitvoer leggen, indien de Staat van tenuitvoerlegging de veroordeling beschouwt geheel ten uitvoer gelegd te zijn.

Gevolgen van de overbrenging voor de Staat van tenuitvoerlegging

Artikel 9

- 1. De bevoegde autoriteiten van de Staat van tenuitvoerlegging dienen:
 - a. de tenuitvoerlegging van de veroordeling onmiddellijk voort te zetten of op grond van een rechterlijke of administratieve beschikking op de in artikel 10 vermelde voorwaarden; of
 - b. de veroordeling door middel van een rechterlijke of administratieve procedure in een beslissing van die Staat om te zetten, waarbij voor de sanctie in de Staat van veroordeling opgelegd, een sanctie in de plaats wordt gesteld, zoals voorgeschreven voor hetzelfde strafbare feit naar het recht van de Staat van tenuitvoerlegging onder de in artikel 11 vermelde voorwaarden.
- 2. De Staat van tenuitvoerlegging stelt desgevraagd, vóór de overbrenging van de gevonnisse persoon, de Staat van veroordeling in kennis welke van deze procedures door hem zal worden gevolgd.
- 3. De tenuitvoerlegging van de veroordeling wordt beheerst door het recht van de Staat van tenuitvoerlegging en alleen die Staat is bevoegd om alle ter zake dienende beslissingen te nemen.
- 4. Een Staat die, ingevolge zijn nationale recht, geen gebruik kan maken van een der in lid 1 genoemde procedures ter tenuitvoerlegging van maatregelen op het grondgebied van een andere Partij opgelegd aan personen aan wie wegens hun geestelijke toestand het begaan van een strafbaar feit niet is toegerekend en die bereid is die personen voor verdere behandeling over te nemen, kan door middel van een aan de Secretaris-Generaal van de Raad van Europa gerichte verklaring de procedures aangeven die door hem in dergelijke gevallen zal worden gevolgd."

2.2. Wet Overdracht Tenuitvoerlegging Strafvonnissen (Wet van 10 september 1986, stb. 464, in werking getreden op 1 januari 1988; WOTS), voor zover hier van belang:

Artikel 2

"Tenuitvoerlegging in Nederland van buitenlandse rechterlijke beslissingen geschiedt niet dan krachtens een verdrag".

Artikel 8:

"Voor zover een verdrag daarin voorziet kan de veroordeelde die zich in Nederland bevindt en aan wie een tot vrijheidsbeneming strekkende sanctie is opgelegd, waarvan blijkens de in de vreemde Staat uitgesproken rechterlijke beslissing nog ten minste drie maanden moeten worden ten uitvoer gelegd, voorlopig worden aangehouden, indien gegronde redenen bestaan voor de verwachting dat op korte termijn deze sanctie in Nederland zal worden ten uitvoer gelegd.

Artikel 15

"1. Tenzij Onze Minister reeds aanstonds van oordeel is dat het verzoek om tenuitvoerlegging moet worden afgewezen, stelt hij het met de daarbij behorende stukken in handen van de officier van justitie in wiens rechtsgebied de veroordeelde zijn woonplaats heeft of zich bevindt."

2.3. In de rapporten 97/295 en 02/182 van de Nationale ombudsman is vastgesteld dat er aan de behandeling van verzoeken tot overbrenging afkomstig van buitenlandse autoriteiten geen fatale termijnen zijn verbonden. In deze rapporten is (ook door de minister van Justitie zelf) gesteld, dat voor de eerste fase van een verzoek om overbrenging - het geven van informatie over de Nederlandse situatie - een periode van maximaal acht weken redelijk is.

3. Schengenuitvoeringsovereenkomst (overeenkomst van 19 juni 1990; SUO), voor zover hier van belang:

"H O O F D S T U K 5

Overdracht van tenuitvoerlegging van strafvonnissen

Artikel 67

Tussen de Overeenkomstsluitende Partijen die partij zijn bij het Verdrag van de Raad van Europa van 21 maart 1983 inzake de overbrenging van gevonnisde personen geldt, ter aanvulling van dat Verdrag, de navolgende regeling.

Artikel 68

1. Een Overeenkomstsluitende Partij binnen wier grondgebied bij onherroepelijke uitspraak een vrijheidsstraf of tot vrijheidsbeneming strekkende maatregel is opgelegd aan een

onderdaan van een andere Overeenkomstsluitende Partij, die zich door ontvluchting naar zijn eigen land aan de tenuitvoerlegging of verdere tenuitvoerlegging van die straf of maatregel heeft onttrokken, kan aan laatstgenoemde partij verzoeken om, wanneer de voortvluchtige op haar grondgebied is of wordt aangetroffen, de tenuitvoerlegging van de straf of maatregel of het restant daarvan over te nemen.

2. De aangezochte Overeenkomstsluitende Partij kan op verzoek van de verzoekende Overeenkomstsluitende Partij, in afwachting van de stukken die het verzoek om overname van de tenuitvoerlegging van de straf of maatregel of het restant daarvan ondersteunen en van de daarop te nemen beslissing, de veroordeelde in bewaring nemen of andere maatregelen treffen ter verzekering van zijn aanwezigheid binnen het grondgebied van de aangezochte Overeenkomstsluitende Partij.

Artikel 69

Overdracht van de tenuitvoerlegging op grond van artikel 68 is niet afhankelijk van de instemming van degene aan wie de straf of maatregel is opgelegd. De overige bepalingen van het Verdrag van de Raad van Europa van 21 maart 1983 inzake de overbrenging van gevonnenen personen zijn van overeenkomstige toepassing."